

at undersiden med det fugtige muld og rødderne vender ind mod varmen. Man bør blotte så stor del af berg- eller stengrunden, at der bliver god plads til varmen i midten af denne, og en åben ring mellem varmen og mosevolden. Afstanden bør være så vidt stor, at ikke f.eks. rødderne i volden tager varme af heden fra bålet. Et par fod eller så pleie at gjøre det. Sit leie kan man rede af mose, lyng og granbar. Det brændmateriale, man bruger, bør ikke være grovere end at det kan være udbrændt når man forlader stedet. Efter hvad ovenfor er sagt, må selvfølgelig sådan nying aldrig gjøres op, når marken er knustør.

Vil man koge kaffe eller tilberede middagsmad, så er det ingenlunde påkrævet at gjøre op et bål så digert, at man derpå kan stege en hel okse, hvilket mange synes at mene er absolut nødvendigt. Regelen er: jo mindre og jevnere varme, desto bedre. Søg en liden sänkning i marken mellem to tuer, nogle stene eller lignende, helst, hvor der er fugtigt. Ryd til side al kvist, tørre blade, tør mose eller andet bos, der kan forplante ilden udenfor den nødvendige grænse. Bræk tørre grankviste, fliser af halvraadne tyristubber og lignende op i korte småstykker, nær op med næver eller papir og pas på, at varmen ikke blir større, end at den netop kan slikke bunden og i høiden siderne af dit kogeapparat. En sådan varme, der stadig passes, så man efter hvert lægger på nogle pinder, giver liden røg få omfygende gnister, tillader nøiagtig regulering af kogningen eller stegningen og er slukket i et øieblik, når man ikke længer har brug for den.

Skal man overnatte i skogen, når det er koldt og surt, er det godt at vælge sin natteplads så lunt i læ og ly som muligt. Det bedste sted er ubetinget ved foden af en bergvæg i læ for vind, allerhelst, hvis den hænger udover. Som tiest må man nøie sig med at søge ly i en liden, trang dalsänkning eller drog, under en rabbe eller på en liden åbning, kranset af tæt skog. Men navnlig i sidste fald gjælder det at være yderst forsigtig og opmærksom, og man bør, hvis man er fler, vekselvis holde vagt. Skal varmen duge til at tørre våde strømper og klæder samt give nødvendig varme under nattehvilen, må den være nokså stor og jevnt underholdes, så længe hvilen varer. Selvfølgelig kræves heller ikke da noget bål som man kan stege okser i. Men slukningen må her som altid foretages med stor omhyggelighed.

På ferietur til Røros med hest og karjol

ARNOLD T. GISVOLD

Den 67 år gamle gårdbrukeren Haldo Lund på Leinstrand var for ca. 20 år siden ute på sitt livs første ferietur. Han dro i karjol til Røros. Hans reisefølge Arnold Tgv. Givold skildrer ferden anno 1953.

Da den tyske vitenskapsmann og baron Leopold von Buch våren 1806 kom til Steinkjer i landdau, vakte han stor oppmerksomhet. Det gikk ikke bedre til enn at vi også laget bølger i vannglasset da vi i øsregn gjorde vår entre i Røros sentrum 150 år senere.

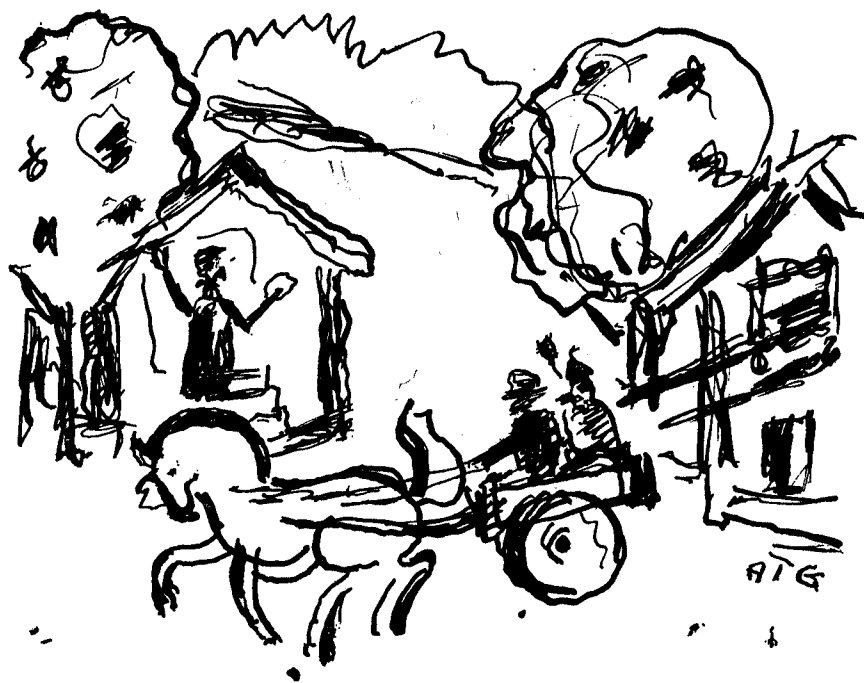
Vi så ellers ikke mere enn tre hestekjøretøyer på vår ti dager lange reise fram og tilbake Leinstrand — Røros. Det ble en interessant og berikende tur.

Min venn Haldo er folkeminnegransker og hestekar, ja altmuligmann for den saks skyld. Han er 67 år og ungkar og tar seg tid til det han vil. Det het i min ungdom at vil du lære nytt land å kjenne, så gjør det med borse og fiskestang! Men dette påhitt var minst like så godt — ja, det var bedre.

Tidlig en morgen kakker det forsiktig på kjøkkendøren. Da min kone åpner står Haldo der. Min gode venn Haldo Lund fra Leinstrand forteller at han i årevis har tenkt å ta en kjøretur med hest til Røros, den samme vegstrekning som gammelkara fôr — han har ennå ikke hatt noen ferie. Det var spørsmål om jeg ville være med? Det var ingen lang betenkningstid å få. Haldo må bare på Byneset å sko gampen, — han betror ikke hvem som helst den oppgaven. Kanskje kunne det bli molter å finne også. Mannens begeistring smittet og neste formiddag var vi klar.

Haldo kom med havre i en strisekk, kjetting og kjørhæl, bøløks og stekepanne ble lagt bak i karjolen. Vårt øvrige habengut ble plassert under forsetet.

Naboen kom bortom og inspiserte oss. Det viste seg at han var en hygelig mann og en humorist. Vi fikk det gode råd å ta med skuddmaska — «det skoill vårra så my frosk opp gjennom dalen

— Og så har di me feskartør å, karra, sjer æ», la han til da han fikk øye på den vesle sveipa vår under skvettlåret.

Men Haldo overhører mye, han legger bare dyktig inn av det grønne matsnuset. Så vinker vi farvel. Glade og forhåpningsfulle bega vi oss ut på vår landereise. Til å begynne med fikk jeg en orientering om den kulerunde kobberkaffekjelen vi hadde med. Den var nemlig «aildeles nyfertåna».

Rognebærene begynte å rødme sterkt, trærne lutet under bærtynghden. Så skal det bli lite snø i vinter — roгна skal bære tyngden bare én gang om året. Gulnende kornåkrer duver. Slåtten er ennå ikke unnagjort på alle gårder, men stær og trost har flokket seg, kramsfugl, tenker vi og følger dem med øynene. Høsten har snertet borti overalt, det er lett å se.

Nedenfor en krapp sving på vegen arbeider solbrune jenter på et plantefelt. Nesten alle vender ryggen til, — ingen ser opp. De er utøvere av et jordnært uegennyttig yrke. Spede gran-, furru- og lerketreplanter står tett på det veldige feltet.

Et gyllent, lovende skjær ligger over det hele.

Vårt første bestemmelsessted er hos Erik Nyhus i Flå. Haldo forteller om Erik, han er elgjeger og skogeier, denne bonden. De to ble konfirmert samtidig og de har eksert i lag. Med års mellomrom har ungdomsvennene hilst på hverandre, og det var festlig å se dem gjøre det. Håndslaget var hjertelig og drygt, det varte i flere minutter. Et praktfullt skovvelhorn av skogens konge var festet på taknova, det var sikkert et jakttrofé.

Blakken fikk beite på den gilde håen, og vi ble med Erik inn. Vi fikk tips om å ta inn i Soknesteigen for natten. Det var bare en sving opp gjennom et annet dalføre, og det spilte jo ingen rolle.

Den ene svenskebil etter den andre suser forbi. Motorsykler jager avsted bare så det kviner, det ligger som et sug i luften etter dem.

Men det går i luntetrav for vårt vedkommende. Blakken får helst gå som den vil. Dalen lå bred og trygg og vår ringe fart var årsak til at vi fikk se mye.

Her er tydelige spor etter råkjøring. — En brandet katt ligger utstrakt og avsjelet på vegen. Haldo finner tiden inne til å nevne at en kjenning bestemt hadde frarådet ham å kjøre i helga, «de e så foillt tå motorsykla å bila da at dæm kjøre ihjæl dæ», hadde mannen sagt. Men vi er optimister.

I siv og olderskogkransete elveloner nedenfor Nyhuskleivan er det gode tilholdssteder for gressender. Fram med kikkerten, — fiolblå, lønndomsfulle vingspeil skimtes.

Dalføret blir smalere etterhvert og Haga bru passerer. Det var her et italiensk bilglis engang i tredveårene korket seg fast i den krappe innkjørselen på brua. Vi passerer med tilbørlig forsiktighet, hesten kunne bli redd fosseduren og mulige motorkjøretøyer. Om-sider når vi Støren og leter oss fram til Soknesteigen. Det er ganske mørkt, men en mann driver ennå på med noe tømmerarbeid. Jeg får holde tømmene mens Haldo stiger av og forhører seg om det er husrom å få for natten. Det gjelder hesten, oss er det ikke så nøye med.

Blakken havner på stallen og får sin tornisk med havre, og vi prater med ungfolket i kjøkkenet til langt på natt. Hyggelige mennesker — det var bare å komme innom på tilbaketuren.

I finvær svingte vi om morgenen nedom Støren og videre oppover Gauldalen. Landskapet skifter nå karakter. Dalen blir trang og

klam, bekkesildrer henger loddrett utfor bergskrentene. En gammel løe står oppstøttet med stokker, segneferdig i et skogholt. Et annet sted skimtes et lite kvernhus ved et bekkedar. Haldo forteller at det er tatt vare på disse hus som en slags kuriositet, man har ikke skjemt dem ut med blikktak.

Reisens neste etappe er Langlete, det gamle skysskaffereri og gjestgiveri i Haltdalen, hvor engelskmenn fisket og satt sitt preg på miljøet gjennom generasjoner. Veggen går langs bergknauser og under svimlende stup. Hele tiden nyter vi utsikten, ja, en får innsikt i tingene på denne reisemåten.

Landskapet blir villere og vakrere. Skogsveger og stier kryper opp gjennom lendet. Vi møter en mann med et spann. Et annet sted løper noen hopper urolig langs utgaren, jamsides veggen, de er både inne- og utestengte. Her går fjordingen på to og knegger så det gjaller mellom berghamrene.

Furua avløser grana, og vide furuskoger brer seg på begge sider av elva. Ja her burde det være et eldorado for vilt og fisk —. Ekorn og fugl må det være i alle lier, revterreng er det over alt.

Hengebruene gir adkomstveg til beboerne på den andre siden av elva. Det er tre i disse gyngende bruene, og de står godt i landskapet. Ingen er like — alle har patina over seg.

Utpå ettermiddagen kjører vi inn på det nedlagte skysskafferiet. Haldo rusler inn og ordner med losji. Jeg røkter min dont, steker egg og flekk og tar mål og mæd av min reisekamerat.

Det har gått beklagelig tilbake med laksefisket, men foretakssomme karer har satt ut livskraftig yngel i elva like i nærheten. Nå ser de forventningsfullt fram til resultatene. Husbonden og Haldo har mye å tale om, de har mange felles kjente. Gammeltia ruller opp.

Vi får strekke oss i senger, hvor mødige laksefiskere med blått blod i årene drømte om eventyrfisker.

Neste morgen tok vi farvel med det prektige vertskap og dro videre. Elva gikk stri, og vi la merke til en liten gård på den andre sida. Nesten uten veg. Grå hus. Hagen spiss som en snøplog mot nord-været. Kvite, svartflekkete kyr beiter i skogkantene. Hvilken dag er det i dag? «Ja ein kjæm heilt tå dåggån». Haldo ser troverdig på meg, og jeg får jakthistorier, vovede, utrolige, men sikkert sannferdige. Jeg har puslet litt med sånt og vet at det han for-

teller er første hånds. Slik går tiden, time etter time. Tunge regnværsskyer kommer nordfra oppover dalen og prøver å ta motet fra oss. Eller ruskvær fyller ruvende opp i syd. Men vi har stadig lykken med oss.

I solskinn kjører vi fram på søkkvåt veg der vi var beredt på å møte dårlig stemte værguder. Grumset regnvann fyllte veggrofter og hjulspor, smed var rettet for baker.

«No e vi oppi Svøljen», sier Haldo, og så forteller han om de åra hain va så kaill. «Ja hain va tri oinnerboksa kaill —, æ kjørt posten millom Leinstrand å Buvika, skjefta på kvart romme å vendt me fresk hæst». Han er goddemt, smatter smektende på gampen. Det høres som pikekyss i dunkel krok, sobrere enn svart-trostens molltone. Terrenget er villt og stupbratt med kaillgufs fra elva.

Vevre småfugl med rustrodt bryst legger øret til og lytter. I de verste motbakkene går vi av. Bringebær henger under sin grønne skjerm, pussig med bladens lyse, duggete underside. En mørk sølvgrå fisk går som en skygge over elvas grove steingrunn. Det bar oppstrøms med den, — elva siger gul som rav.

Utpå ettermiddagen åpner dalføret seg mot syd. Et forløsende fossestryk høres, og vi passerer en ganske høy stenbru og kjører fram til smeltehytten på Eide. Den gamle hytteskrivergården ligger like ved på høyre side av veggen, den var en ansvarsfull post. Gården er vel som den har vært hele tiden. Her skal hesten kvile. Blakken fråtser i den fine kløverhåen, innimellom ruller den seg i velbehag på grasbakken.

Eide smeltehytte gikk ut av drift for 70—80 år siden. Her er mye rart å se, og da vi ikke er eksperter, synes vi den ligner kloster-ruinene på Tautra. Vi kiker inn i buede, hensmuldrende steinhvelv. Studerer kanaler i jorden. Det har visst vært ledet vann hit til å drive en blåsebelg med. Ofte blir vi like slø, — her er ingen omviser eller cicerone, men vi ville ikke ha unnvært dette for noen pris.

Nede ved elva munner det ut en ganske lang steinkanal som er ca. 40 cm i kvadrat. Den er meget interessant, og inne i munningen finner vi en gammel velbrukt sleidehammer — den har mye å si oss. Vi blir enige om å gi den til museet på Røros.

Utpå ettermiddagen kjører vi over Rugeldalen, vakre stentavler holder oss åjour med kilometrene. Nye perspektiver åpner seg

stadig for våre undrende øyne. Vegetasjonen blir sparsommere, snart er det bare fjellbjørk og ris å se. Det skumrer. Her må det være hustrig om vinteren — høye snøskjærmer står langs veien. Det er varmende å holde tømmene, man blir mere engasjert da.

Jernbanelinjens høyeste punkt ligger et par hundre meter syd for Harborg. — Vi er på terskelen av fjellheimen. Haldo har kjent-folk her også, og vi blir vel mottatt hos Sverre Harborg.

Vi ble sittende opp til langt på natt, ja, det lysnet av dag da vi gikk til ro. Min reisekamerat er alltid oppe før meg om morgenen, han er lys våken med en gang. Ved sekstiden er han i stallen. Det var iøynefallende med alt det vakre kunsthåndverk på Harborg — i tre og jern. Dører med låser og beslag — redskap av enhver art bar preg av kjærlighet til jorden og yrket. Husene med badstuen, stallen og fjøset vitnet om sans for form og farge. Værhanen på

stabburstaket var skåret i furu og var gårdshane og tiur i samme statur. Det lå en egen glans over den.

Om formiddagen er vi tilfjells — vi har moltekopper med. Heilo flyr foran oss med såre fløyt. Det er solglitter over alle fjell. Svenskefjellene sees øst over Aursund. Høgkittelen kneiser velkjent over Soknedalen. Rypekull flakser om ørene på oss — det er som lynget rister dem fra seg. Oppover fjellsidene sees tydelige spor etter jernbanen til Kongens Grube. Veger og kjørestier slingrer seg om hverandre. Digre brunsvarte varphauger ligger omkring innslags-hullene hvor mennesker vandret inn og ut. En forfallen og delvis brent taugbane står her og der skrevende som skjeletter mot himmelen —. Ja, her har mangt et magert øk gått i tredemølle — hele herskarene har slitt. Vi føler oss så små der vi står.

Vi er inne i en stoll og leter etter kobberstykker — souvenirs. Haldo holder seg i bakgrunnen, mens jeg lemper kuppelstein ned i en svart sjakt, det er ingen stiger mere dernede. Steinen tørner mot et par avsatser før den omsider tar bunnen med et uhyggelig plask. Vann sildrer og drypper. Det må vel være uforsvarlig å la slike svelg ligge åpne, som en direkte sluse til Karons øy. Vi fjerner oss med respekt i sinnet.

Neste dag er det gråvær, det ser utrygt ut, men vi starter med Røros som mål. Vegen sperres av et hestefølge på en 17—18 stykker med flotte linfaksinger iblant. Åtet er vel mindre plagsomt her ved vannskillet. Vi må av karjolen for å komme fram.

Vi orienterer oss ved hjelp av jernbanen og stirrer etter kirken og det gamle ærverdige kobberverk. Vi minnes urskogen som ble ruinert med ild og øks. De uunnværlige skogene, — de sikret jo hovednæringen for byen og dens granner. Gledelig er det derfor å se at furuskogen vokser og brer seg lovende til alle sider. Ennå har vi ikke kjent en regndråpe på turen, men nå får vi prøve oljekappene. Det øsregner da vi kjører inn i Bergstaden. Noe oppsikt vekker jo vår originale entré.

Blakken blir urolig. Jeg får et svare brev med å agere vant kjørekar, mens Haldo søker etter en hovslager og et losji. Men spør om vi er utkjørt? — Nei da. Mangen gang har det tatt mere på å sitte i en bil en time eller to, vi er jo i den grad i kontakt med naturen at det ikke gis rom for tretthet.

Om ettermiddagen er vi ute og ser på byen, men det er klart at det må et lengere opphold til skal en få noe utav det. Det blir med noen små studier — en rekognosering bare.

Blakken står på smedens stall, det er godt om husrom hos Peter Skjerdingsstad. Utover kvelden forteller Skjerdingsstad om hestekarere og gamper, hans rødussete ansikt skinner. Vi stortrives og har det knakende morsomt.

Tirsdag morgen får Haldo den lyse idé å dra til Femund, vi ble med noen molteplukkere dit. Blakken er i gode hender. Ved middagstider er vi oppunder Flenskampen —

Det er Larssok, som de gamle sa, og perlefint vær, vi ser over alle blåner. Det lir til den tiden at bjørnen samler mose til vinterlegret sitt og tørker den i sola.

— — — —

Jeg har aldri vært i så vilt et terreng. De veldige steinurene ligner kampesteinsurene på Froøyene og det er likhetspunkter med øygarden også i fuglelivet og i blomsterverdenen.

En svær elgokse skræver over en myr og gammeltiuur flyr opp, det knaker i skogen. I lien var det to røyreir med klekkede egg i, skallene lå der kvite og bleket.

Det minner meg forresten om at vi ved Harborg, vårt siste hvilested før Røros, møtte forhenværende generalsekretær Trygv Lie geleidet av to sekundanter som etter språket å dømme sannsynligvis var fra Oslo, og formålet med deres mosjonering i fjellet fant vi ut måtte være å pigge opp appetitten. De bar hverken på ildvåpen eller på moltedunker. Generalsekretæren spurte gamle Haldo med et jovialt smil uten det anstrøk av brødnid som ofte sees mellom molteplukkere i virksomhet:

— Finner du no' molte?

Men Haldo som gjennom 50 års molteplukking er grundig preparet mot den slags underfundigheter, holdt spannet bak på ryggen og repliserte: — Enn du?

Generalsekretærens ansikt ble om mulig ennå mer jovialt, men hans to følgesvenner, hvis viktigste oppdrag øyensynlig var å gå foran og prøve om tuene bar ble tydelig noe paff ved å møte en slik FN-preget replikk her på ville fjellet.

Utpå kvelden tykner det til med regn, og jeg vil søke ned i låglendet, vi har intet sted å krype inn for natten. «Tid kommer råd», sier Haldo, han hoper rundt på bærtuene —

Det er stappmørkt da vi famler oss inn hos to skogsarbeidere. De er børsværing, og kan ikke bli realere. Karene stappet i oss så mye molter at snakket om å kjøpe av denne nordens drue vek i samme nå.

Etterpå fikk vi ørret til dessert. Karene forteller at de bryter tyrirot til tjærebrenning —

Da klokka var mange nok trakk Haldo uret og køyet i full mundering, det var bare å følge hans eksempel. Vi hadde en lang dag for oss, til moltemyrene var det fem stive timers gang i ulende.

To døgn senere humrer fjordingen mot oss fra hovslagerens stall, og med vemod tar vi avskjed med vårt omsorgsfulle vertsfolk. Men vi skal komme igjen og se Røros i måneskinn. Blakken har vist at den løser knuter om natten, og nå går den oppi skåka bare fra venstre side. Den er kåt på hjemturen.

Det er mere høstlig nå. Bjerkeløv hvirvler gjennom lufta og fyker langs vegkanten. Vi minnes Hådalens lille, hvite kapell i

skogen. En brusten lyre er stemt. Vi møter en mann og stanser ved Bjørgan bru, en gammel og meget vakker stenbru fra 1779, den har en sjelden fin konstruksjon. Hvilken lykke å snakke med mennesker på landevegen.

Om kvelden er vi tilbake hos våre venner på Harborg som alle gjerne vil høre nytt fra Røros og Femundtraktene.

Onsdag kommer med solgangsvind. Det blir høykjøring og vi hjelper til. Haldo lesser og jeg tramper. Det hele går med liv og lyst. Til middag er det riktig fjellkost, rød og bred fjellørret og havrebrød. Men avskjedens time kommer også her. Åkrene er gulere enn moltemyrene, og hest og kar trengs hjemme på Lund. Før vi drar tar jeg noen skisser av værhanen — den kan kanskje brukes i en vevnad.

Foran oss ligger dalføret med velstelte gårder over alt. Det er ikke mye vi får med, men *gleden* ved å bo og reise i et slikt land den har man.

Det eller det ble oversett på oppturen. Her styrter elven under broen og vi har Svølja for oss. Disse berghamrene må da vel være farlige for kreaturene.

Jeg skryter av våre opplevelser — «Æ slæ heiller tå æ.» svarer Haldo, han er en kjernekar.

I en hengebratt bakke i Ålen overfor Eide smeltehytte ryker òla ved høyre skåkarm, og det er bare min reisefelles kaldblodighet som redder situasjonen.

Haldo må inn på samvirkelaget og kjøpe ny reim mens jeg agerer vantekar. Noen karer siger bort til vår kjøredoning, ser på dunkene, stekepanne og kaffekjelen og undrer seg. En liten hjulbeint en, sikkert en vant hestekar snur skråa med stor akkuratesse, tar Blakken ved bikslet og spør om vi skal selge, om'n e harkjæfta og om hestens alder. Da mannen ikke fikk noe fyldestgjørende svar ble jeg honorert med et skeptisk blikk, det var klart at jeg hadde dummet meg ut.

Det er ikke så mange biler å se etter vegene som på oppturen for halvannen uke siden. Turisttrafikken ebber ut. Vi nyter den herlige høylukta og gjør turen så langdryg som mulig.

Ved Bjørgen kjører vi feil og kommer over på den andre siden av elva. Det er visst ikke bare naturen som er sordinstemt, man ser likesom alt under andre perspektiver, avstandene forrykkes. Vi er glad over feilkjøringen, setter trapphyll på hesten og plukker tyttebær. Vi er langt fra hjemmet og ubarbert. Ja, her er herlighet og glede.

Bebyggelsen er original og landskapet malerisk, aldri så man så gule kornåkrer — aldri så man så gule moltemyrer.

I Kotsøy løper en hornet okse fram og tilbake på veggen så støvrøyken står. Uten tvil er det en sværveker — det er ingen liten oksebaill, nei!

Så er det bare å late som ingenting, og vi slipper helskinnet inn hos jernbanemannen og hans kone. Han sto forresten og holdt grinda åpen for oss.

Man har lest «Retten» og er godt orientert. Vi kviler i tre timer. Haldo ligger tyrkiskt henslengt under lerketrærne. Ja, hva skal man gjøre til gjengjeld for all gjestfriheten? Vi måtte skrive. Og det lovet vi. Her og der sees spor etter gammelvegen, vi kjører under jernbanen flere vendinger. Et sted ligger linjen kloss inntil handelsforretningen,

elven går stenet forbi. Og så er det bare å rusle inn og lytte til dialekten. Man snur på skillingen og handler litt. «Ein sjer da ittnå når ein fer ti glaskassan, de ska værre sekkert å de», sier Haldo.

En halv mils veg ovenfor Støren møter vi to franskmenn og får bruk for våre språkkunnskaper og vårt språkøre. En nasal — bisarr neselyd ligger i kjølvannet etter dem. De gikk hardt, de guttene, da vi skiltes med dem.

Det er temmelig sent da vi når fram til Soknesteigen. Blakken får maule havre av tornisken, mens vi rusler ut og ser på landskapet. Vi sover på låven i de mykeste senger og våkner da sola spretter mellom veggstrundene.

Man kan bli ganske imponert over de svære kornåkrer ned gjennom dalen, en kveiteåker ved Lundamo Bruk må vel være på hundre mål. Et par steder er skurtrøsker i virksomhet, og vi får innblikk i at tid er penger.

En gyllen kornvind blåser. Erik Nyhus er ute og ser på markens grøde, men han vil gjerne ha nyheter og hilsninger «åvant dala» og ofrer seg atter for oss.

Nå er vi i kjente trakter og sinnet faller helt til ro. Med elvesus og bekkesurl i ørene svinger vi opp til Haldos stue, Blakken er hjemme igjen.

Jeg gler meg til å vise kona moltedunken og tyttebærskrinet. Skissen av værhanen skal hun også få se.

Og jentungen vil jeg ta på fanget og fortelle om Don Quijote og hans følgesvenn Sancho Panza, som drog rundt gjennom Spania på hesteryggen. Hun skal få høre om grop ørret og rare dyr.

Arne Garborg:

Der stig det stort og blått, vårt fagre heimlands slott med tind og tårn.

Om hunder, hytter og hensyn

Et gammelt ord sier at hunden er menneskets beste venn. Det har også vært hevdet at *det motsatte* kan og bør være like viktig — og riktig.

Det aller hyggeligste for en hundeeier må vel være å gå på tur med hunden, men det er som kjent en rekke hensyn å ta når en har med seg en slik følgesvenn.

For å unngå irritasjoner og vanskeligheter, og for å hindre at skader og uhell oppstår, finner Turistforeningen å måtte peke på følgende:

- * Hunden skal alltid være under kontroll på turer i skog og mark.
- * Beitende bufe — spesielt sau — blir ofte utsatt for hunder som jager. Oppjaging av vilt er også meget uheldig sommers tid. Det er *båndtvang* fram til 20. august, dersom ikke de respektive kommuner har fastsatt en senere dato. Det er hundeeierens plikt å sette seg inn i de bestemmelser som gjelder i de turområdene han og hunden skal ferdes i.
- * Når det gjelder hunder på T.T.'s hytter, har foreningen nå funnet det nødvendig å fastsette særskilte regler for dette. Det viktigste er at det blir gjort *avtale* med vertskapet på de respektive hyttene om plassering av hunden. Plasseringen skal skje der det er til minst sjenanse for gjestene. Det kan være i uthus, skjul osv. dersom hunden ikke kan ligge ute.
- * Etter gjeldende, offentlige helseforskrifter skal ikke hunder tas med inn i *spiserom/spisesaler* eller kjøkken. Hunder kan heller ikke tas med i *oppholdsrom* eller *vanlige soverom*.
- * Mange mennesker er redd hunder, de liker dem ikke og er kan-